

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Krzyżewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Marta Majewska-Wronowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lutego 2014r. w Suwałkach

sprawy **A. J.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o rentę socjalną

w związku z odwołaniem A. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 10 października 2013 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przywraca A. J. prawo do renty socjalnej na okres od 1 września 2013r. do 31 sierpnia 2015r.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10.10.2013r.. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., powołując się na przepisy ustawy z dnia 27.06.2003r. o rencie socjalnej (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 982) oraz ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz.1440) odmówił A. J. przywrócenia prawa do renty socjalnej, z uwag na brak całkowitej niezdolności do pracy.

W odwołaniu A. J. domagała się jej zmiany i przyznania prawa do renty socjalnej na dalszy okres. Wskazała na zły stan zdrowia, który w znacznym stopniu utrudnia jej codzienne funkcjonowanie i uniemożliwia podjęcie jakiegokolwiek zatrudnienia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

A. J. (ur. (...)) od 01.10.2003r. do 30.04.2006r. i od 01.12.2006r. do 31.08.2013r. była uprawniona do okresowej renty socjalnej. W dniu 10.06.2013r. wystąpiła z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do tego świadczenia.

Lekarz orzecznik, po uzyskaniu opinii specjalistycznej lekarza konsultanta z zakresu psychiatrii, który nie stwierdził u wnioskodawczynie całkowitej niezdolności do pracy, w opinii wskazał na brak całkowitej niezdolności do pracy. Podobnie orzekła komisja lekarska, rozpoznająca sprzeciw odwoławczej.

Sąd poczynił ustalenia, co do aktualnego stanu zdrowia odwołującej, dopuszczając na tę okoliczność dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych odpowiednich specjalności, mając na względzie rodzaj rozpoznanych u niej schorzeń. Biegli zostali zobowiązani do wypowiedzenia się, czy schorzenia występujące u odwołującej spowodowały całkowitą niezdolność do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu i czy ewentualna całkowita niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 18 roku życia lub w trakcie nauki szkolnej, jaki jest przewidywany okres jej trwania oraz czy od ostatniego badania z dnia 29.08.2011r. nastąpiło istotne pogorszenie bądź poprawa stanu zdrowia odwołującej.

Biegli lekarze sądowi z zakresu psychiatrii, psychologii, neurologii, chorób wewnętrznych i medycyny pracy po przeprowadzeniu badania wnioskodawczynie i przeanalizowaniu dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie rozpoznali u niej schorzenia neurologiczne, onkologiczne, endokrynologiczne, psychiatryczne i psychologiczne. Zaopiniowali, iż ich przebieg i stopień zaawansowania czynią wnioskodawczynię nadal całkowicie niezdolną do pracy na okres 2 lat. W tym zakresie wskazali przede wszystkim na zaburzenia psychiatryczne z wyraźną komponentą otepienną i ograniczone zaburzenia lękowe. Funkcjonowanie intelektualne wnioskodawczynie w sferze wykonawczej, niewerbalnej istnieje na poziomie niższym od przeciętnego. Występuje u niej nieporadność, będąca efektem zmian organicznych OUN i w sposób bardzo istotny rzutująca na codzienne funkcjonowanie. Biegli uwzględnili wykształcenie odwołującej (zawodowe – krawcowa) oraz fakt, iż nigdy nie pracowała. W jej przypadku występują przeciwwskazania do wykonywania ciężkiej i średnio ciężkiej pracy fizycznej, prac przy maszynach w ruchu i prac na wysokości.

Sąd zważył, co następuje:

Z uwagi na fakt, iż wnioskodawczynie do dnia 31.08.2013r. legitymowała się prawem do renty socjalnej i wniosła o jej przywrócenie, żądanie podlegało rozpoznaniu na podstawie art. 61 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz.1440) w zw. z art. 15 pkt 1 ustawy z dnia 27.06.2003r. o rencie socjalnej (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 982), gdyż prawo do renty socjalnej, które ustało w związku z ustąpieniem niezdolności do pracy, podlega przywróceniu o ile niezdolność do pracy zostanie stwierdzona w okresie 18 miesięcy od ustania tego prawa.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało: 1) przed ukończeniem 18 roku życia; 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia; 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Całkowita niezdolność do pracy, zgodnie z treścią art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS wyklucza możliwość wykonywania jakiejkolwiek pracy. Jak stanowi art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowań odnośnie odzyskania zdolności do pracy uwzględnieniu podlegają następujące okoliczności: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Ustalenia istnienia całkowitej niezdolności do pracy, jako ustawowej przesłanki nabycia prawa do renty socjalnej, Sąd dokonał w oparciu o opinię biegłych lekarzy sądowych z zakresu schorzeń, na które cierpi wnioskodawczynie. Biegli uwzględnili jej aktualny stan zdrowia, przekonywująco wywiedli, iż stopień naruszenia sprawności organizmu uzasadnia orzeczenie dalszej całkowitej niezdolności do pracy. Sąd uznał opinię biegłych za wiarygodny dowód w sprawie i w całości uwzględnił przy rozstrzygnięciu w sprawie. Opinia biegłych lekarzy sądowych została sporządzona fachowo, w oparciu o aktualną wiedzę, przedstawione w nich wnioski poparte są odpowiednimi argumentami.

Organ rentowy domagał się powołania kolejnego zespołu biegłych. Fakt, że zgodnie z art. 286 kpc sąd może zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, nie oznacza, że w każdym przypadku jest to konieczne, potrzeba taka może wynikać z okoliczności sprawy i podlega ocenie sądu orzekającego. W rozpoznawanej sprawie nie było to konieczne, opinia biegłych lekarzy sądowych była zarówno w diagnozie, jak i w konkluzjach jednoznaczna. Domaganie się przez organ rentowy powołania kolejnego dowodu następowało jedynie dla zwłoki, gdyż z treści wniosku dowodowego i jego uzasadnienia wynika jednoznacznie, że sprawa została już wyjaśniona zgodnie z twierdzeniami strony wnioskującej. W przedmiotowym przypadku inicjatywa dowodowa organu rentowego zmierzała jedynie do przewlekłości postępowania, a kolejne zastrzeżenia stanowiły polemikę z prawidłową i kompletną opinią biegłych lekarzy sądowych.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ §2 kpc orzeczono, jak w sentencji.

mt